

Islams Syn på Menneskelivet

Denne artikel omhandler en sygdom, som har ramt den bærende islamiske Ummah og forvandlet den, fra at være den mægtigste Ummah, til en degraderet, tilbagestående og indflydelses-fattig Ummah. En sygdom, som har afledt den fra dens spor mod succes, sporet der sikre Den Almægtige Skabers tilfredshed til et andet spor, der sikrer nederlag i livet og det hinsides. En sygdom, som har afledt denne mægtige Ummah, fra at være den, som fastlægger dagsordenen og viderebringer barmhjertighed til menneskeheden, til at være en Ummah, der er underlagt kolonimagternes dominans og dagsorden.

Det er en sygdom, som Den Almægtige og Alvidende Skaber har pointeret i mange ayaat (Quranvers). En sygdom som vores elskede sendebud (saaws) har advaret imod i mange ahadith. Sygdommen som vores Ummah plages af er kærligheden til livet. Derfor er det nødvendigt at denne sygdom bliver behandlet og belyst ud fra et islamisk perspektiv, samt fremhæve for muslimerne det korrekte islamiske syn på livet. Allah (swt) siger i surah Al-Waqi'a, (ayat 8-11):

فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا
أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾ وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ

Dette ayah, som omhandler Dommedagen, siger:

“I (mennesker) vil være delt i tre grupper. Ashab ul-maymanah (dem som modtager deres bog med højre hånd, dvs. muslimer) - hvad er ashab ul-maymanah? Og ashab ul-mashamah (dem som modtager bogen med venstre hånd, dvs. kuffar) - hvad er Ashab ul-mashama? Og As-sabiqun, as-sabiqun (de forreste), De, som har fået givet at være nære (de rene muslimer, som forholder sig komplet til Islam)”. (OQM.)

Muslimer burde være bevidste om at vi på Dommedagen ikke vil være opdelt i to lejre, hvor der er muslimer som ender i paradiset og kuffar som ender i helvede. Men opdelingen vil bestå af 3 lejre, først retskafne muslimer som har gjort sig fortjent til evig paradys, derefter muslimer som ender i helvede midlertidigt, så kuffar der ender i evig helvede.

Allah (swt) har skabt Jannah (paradiset), som et tilholdssted for dem, der har iman og som adlyder Ham (swt), og Jahannam (helvede) som straf for kuffar og dem som er ulydige. Og Han (swt) har skabt dunya (det jordiske liv) som stedet hvori menneskeheden bliver afprøvet for derefter at blive stillet til regnskab på Dommedagen, hvor man bliver belønnet eller straffet afhængige af hvordan man har klaret prøven i livet.

Prøven, som alle skal igennem i dette liv består af to mægtige hindringer. Klarer man dem begge så er man blandt de succesrige, som belønnes med evig paradys. Hvorimod de, som ikke klarer nogen af hindringerne, er blandt taberne, som straffes med evig helvede. De som klarer den første hindring foruden den anden, vil opnå en mildere sejr, og kan dermed ende i helvede i en periode for derefter at opnå paradys.

Den første hindring man skal igennem er iman og kufr, den klarer man ved at anerkende den Almægtige Skaber og Hans sendebud Muhammad (saw) og erklære shahada (la ilaha illa Allah, Muhammadun rasul-Ullah).

Den anden hindring er kærligheden til livet, den klarer man ved at efterlivet (det hinsides) bliver ens første prioritet og ved at tilstræbe sig succesen i det hinsides, om det så skal være på bekostning af livet. Så muslimerne, som er sikret mod et evig helvede, idet at de klarede den første hindring, skal stadig undgå helvedes-ilden i en begrænset periode, ved at klare denne anden forhindring, kun hvis de gøre dette vil de beskytte sig selv fra helvedes pinsler. Derfor skal de, for hvem livet er mere kært og de, som prioriter livet frem for det hinsides og udelukkende konkurrerer om de nydelser livet rummer og glemmer efterlivet og regnskabstimen, være advarede mod et nederlag, en hård straf og vrede fra den al Mægtige Herre.

Det berettes at profeten (saaws) efter at have udført salah over de dræbte i Uhud-kampen holdt en tale, hvori han advarede og sagde: **“Ved Allah, Jeg frygter ikke fattigdommen for jer, men jeg frygter at I får masser af livets rigdomme, så I konkurrerer indbyrdes om det (livets rigdomme og goder), og dermed lider nederlag, som dem før jer.”** (Berettet af Imam Bukhari)

I anden beretning siger han (saaws): **“Det jeg frygter for jer er hvad Allah frembringer af goder fra jorden. Han blev spurgt hvilke goder, hvortil han svarede: livets nydelser”** (Berettet af Imam Bukhari)

Advarslerne i Quranen om kærligheden til livet er ligeledes mange, i surah Al-Tauba (38) siger Allah (swt):

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَتَأْتَلُّكُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعُ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

“O I som har iman, Hvad fejler I, siden I klæber tungt til jorden, når I bliver bedt om at drage ud til kamp for Allahs sag. Mon I foretrækker det nærværende liv frem for det kommende? Men det nærværende livs nydelser er kun ringe sammenlignet med det kommende.” (OQM.)

Og i surah Al-A'ala siger den almægtige Skaber (swt):

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى

“Mon I foretrækker det nærværende liv, skønt det kommende er bedre og længere varende.”
(OQM. 16-17)

I andre ayat beskrives kærligheden til livet som en egenskab som helvedes beboere er præget af. I surah Hud, ayah 15-16, siger Allah (swt) :

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَلَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبِطُلَّ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

“De, der ønsker dette liv og dets skønhed, deres gerninger hernede vil Vi belønne ligeligt for at de ikke skal lide uret. Det er disse som ikke skal have andet i det kommende liv end ilden. Og hvad de har foretaget her, skal blive til intet og hvad de plejede at gøre skal gå til grunde.”
(OQM.)

I surah Al-Nazi’at siger Allah (swt) :

فَأَمَّا مَنْ طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَعَاشَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ

“Hvad angår dem der gjorde oprør, og foretrak det nærværende liv, så vil helvede visselig blive deres opholdssted” (OQM. 37-38)

Derfor vil en forstandig muslim anse det hinsides for at være det bedre hjem, det sande hjem samt tilstræbe sig dét, og ikke lade sig forblinde af det begrænsede liv med de begrænsede nydelser, som slet ikke kan sammenlignes med goderne i det hinsides.

Shadad Bin Aus (ra) beretter at profeten (saaws) sagde: “**Forstandig er den, som styrer sine lyster og arbejder for det hinsides. Og svag er den der lader sig styre af sine lyster, og stædig ønsker tilgivelse og belønning fra Allah (swt)**” (Berettet af Imam, Ahmad, Tirmidhi og Iban Majah).

Dette liv, som mennesker vil flokkes om og bekæmpe hinanden for, dets nydelser har en ringe værdi, sammenlignet med det hinsides. Og dem der satser på det, på bekostning af det hinsides, foretager en forkert og katastrofal investering.

Hvem af os vil opgive en diamant for et stykke glas, eller opgive et slot for en papkasse, eller en million for en krone? Hvem vil opgive paradiset hvis bredde er større end himlen og jordens tilsammen? Et paradiset med slotte og haver med strømmende floder, med den bedste mad og drikke og hur ul-’ein og med alt hvad hjertet måtte begære og mere til? Hvem vil opgive dette for et begrænset liv og dets begrænsede nydelser?

I en anden hadith siger profeten (saaws) : “**Livet i forhold til det hinsides er ligesom når en af jer stikker sin finger i en brønd og tager den ud. Af alt det der er i brønden, hvor meget vil han så få?**” (Berettet af Imam Muslim). Af alt det vandbrønden rummer, vil man ikke få mere end et par dråber og livet med alt hvad det rummer af goder, er blot et par dråber af det man kan få i paradiset.

Hvorfor skulle en forstandig muslim blive forblindet af dette liv ? Forstår muslimen ikke hadithen hvor profeten (saaws) siger : **“Vær i livet som en fremmed eller en forbipasserende”** (Berettet af Imam Bukhari). Vi er og burde være som fremmede i dette liv, for vi hører ikke til her, men vi hører til et bedre sted, et stabilt sted, et evigt sted. Vi skal videre herfra når vi dør, så hvorfor leve, som om vi vil være her for evigt?

Forstår muslimen ikke når profeten (saaws) siger : **“Livet for den der har iman er et fængsel og for en kafir er det et paradys.”** (Berettet af Imam Ahmad, Tirmidhi og Iban Majah). Livet er den eneste hindring for at møde Allah (swt) og modtage den evige belønning, så livet er et fængsel for muslimen. Hvorimod en kafir der ikke mener at der er noget bedre end dette begrænsede liv, for ham er dette alt hvad der er, derfor lever han livet for at nyde det, og derfor er det hans paradys. Men for den der har iman er livet blot et springbræt til det næste.

Så hvorfor leve som om man vil være her evigt, hvorfor afvige fra arbejdet for det hinsides og tilsidesætte de evige goder til fordel for begrænsede nydelser? Muslimerne er forblændede og deres forstand er sat ud af funktion, af deres lyster, instinkter og begær som kræver tilfredsstillelse. Lysterne som kan gøre mennesket uegnet til at foretage en simpel vurdering såsom prioriteringen mellem det begrænset liv og det evige hinsides. Lysterne kan forhindre muslimen i at forholde sig til Skaberens lovgivning og kan dermed få muslimen til at falde i og lide nederlag for at opnå en begrænset nydelse i livet. Lysterne og kærligheden til livet går nemlig hånd i hånd. Allah (swt) den alvidende siger i surah Al-Nazi'at (ayah 37-41):

فَأَمَّا مَنْ طَغَى ﴿٣٧﴾ وَعَاشَرَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ
﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ
هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾

“Hvad angår den der gjorde oprør og foretrak det nærværende liv, så vil helvede visselig blive hans opholdssted. Og hvad angår den der frygtede at skulle stå for sin Skaber og afholdt sig fra at adlyde sine lyster, så vil paradiset visselig blive hans opholdssted.” (OQM.)

Dem der forelsker sig i livet, lader sig styre af deres lyster og instinkter, som forblænder deres forstand fra det rette og forskønner det slette. De afviger fra at adlyde Skaberens i søgen efter nydelser i form af kvinder, ejendom eller forretninger på bekostning af det hinsides. De afviger fra salah, zakat og dawah (kaldet til Islam), ofring af tid, slid og ejendom for Allah (swt) bliver et fremmed fænomen. Lysterne gør livet for mange muslimer til et mål. Deres kræfter koncentrerer udelukkende mod opnåelsen af de goder som livet tilbyder, deres eneste bekymringer bliver disse nydelser og måden hvorpå man opnår dem. Lysterne og instinkterne gør at muslimer afviger fra kaldet til det rette.

Mange af de muslimer, der ankom til Danmark i 50-60'erne, er desværre et eksempel på dette. Deres kræfter var udelukkende koncentreret om forretninger, formuer, materialistiske interesser og lignende. De forsømte en masse forpligtigelser, der er pålagt dem af Allah (swt). De forsømte udspredelsen af Islam, at bære dawah og at retlede menneskeheden til Sandheden. De gjorde sig

ingen bekymringer om de muslimer som led (og stadig lider) af hungersnød, tyranni og andre forfærdeligheder. Dette bærer nu sit præg på 2. og 3. generations muslimerne, som ligeledes bekymrer sig udelukkende om at opnå diverse nydelser på bekostning af det hinsides. Enten så drukner de i fester, opløsning, byture, druk og lignende eller er optaget af studier, uddannelse, karriere, forretninger og formuer. Bestræbelserne og arbejdet for det hinsides er et sjældent element, at sikre sig de evige nydelser er en fremmed tanke, de islamiske målestokke og opfattelser om livet er forvrængede og som regel erstattet med vestlige holdninger og tanker. Forblændet af lysterne og instinkterne, afviger de fra kaldet til at prioritere ifølge Islam.

I surah Al-Qasas ayah 50 taler Allah (swt) til sit sendebud (saaws) i det Han siger :

فَإِنْ لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ
هَوَاهُ بَغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

“Og hvis de ikke tager imod dit kald, så vid at de følger deres begær og hvem er mere vildfaren end de, der følger deres begær uden retledning fra Allah. Sandelig Allah retleder ikke det uretfærdige folk.” (OQM.)

Mange muslimer er ramt af kærligheden til livet, de er opslugt af at opnå så meget nydelse som muligt. De plejer deres instinkter på bekostning af det hinsides, og har glemt verset i surah Al-Tawbah (ayah 24) hvor Allah (swt) siger:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ قَرْضَتَهَا
أَحَبُّ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ
اللَّهُ بِأَمْرٍ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾

“Sig: hvis jeres fædre og jeres sønner og jeres brødre og jeres koner og jeres slægtninge og jeres ejendomme, som I har erhvervet jer, og den handel, hvis stagnation I frygter, og de boliger, som I elsker, er jer kærere end Allah og Hans Sendebud og jihad (kampen) for Hans sag, så vent, indtil Allah kommer med sin straf; Allah retleder sandelig ikke det oprørske folk.” (OQM.)

De som derimod ikke bryder sig om muslimernes tilstand, at de tyranniseres af en flok jøder, kristne, kotilbedere, kapitalister og andre af helvedes beboere, som dikterer dagsordenen for muslimerne. De der bekymrer sig om dette, frem for hvordan man opnår flere og flere nydelser. Og de der bærer da'wah for at ændre denne realitet, og befri muslimerne fra denne elendige tilstand. De, der vil advare muslimerne om at kærligheden til livet er årsagen til denne Ummahs ydmygelser.

De der vil påtage sig denne fard og ofre tid, slid og ejendom samt stå model til kritik, hån, tortur, forfølgelse og fængsling i forbindelse med denne fard. De, der vil modsætte sig diverse nationer, regimer og stormagter. De der insisterer på at befri denne mægtige Ummah fra dens lidelser ved at arbejde for etableringen af Islam i livet, staten og samfundet. De der målrettet arbejder for at genvinde Ummahs ære og stolthed, samt opnå succes i livet og i det hinsides. De og kun De har klaret den anden hindring mennesket skal igennem i livet. De og kun de kan være blandt as-sabiqun. De der ivrigt efter belønningen skyndte sig for at udføre det rette. De og kun De er ikke ramt af kærligheden til livet.

De dawah-bærere, der befinder sig i Usbekistan er pragteksempler på disse. De sandfærdige muslimer der blev dømt 20 års fængsling, af Usbekistans kufr-regime, pga. deres bestræbelser for genetablering af Khilafah, som stod og lykønskede hinanden efter dommen, idet at de vidste hvilken belønning, der venter dem hos Allah (swt). På trods af at de risikerede at skulle afskæres fra en masse af livets nydelser i 20 år, så lader de det ikke stå i vejen for at adlyde Allah (swt). Disse mennesker præges ikke af kærligheden til livet. Og den kone, hvis mand fik denne dom, som gik over med sin egen søn til andre dawah-aktivister og sagde: "De tog min mand fra jer, men I kan få min søn istedet for!" - Hun præges absolut ikke af denne sygdom.

Og hvad med sahabi'en Mus'ab Bin 'Umair (ra) som måtte forlade sin familie og nærmeste, dem som han elskede højt, fordi de stod i vejen for succes i det hinsides. Han måtte vælge mellem Islam på den ene side og sin familie og de formuer familien besad på den anden side. Han tøvede ikke et sekund, da han valgte Islam. Hans forstand blev ikke forblændet af lysterne eller kærligheden til livet. Han forlod familien, idet at de hverken ville tage imod Islam eller kendes ved ham som muslim. Mus'ab Bin 'Umair (ra) var en sahabi, som var kendt for at være velklædt og meget velsoigneret, idet at han kom fra en velhavende familie, men han måtte gå hårde tider i møde på grund af dette. En dag mødte de andre sahabah (raa) ham, hvor han var iført nogle slidte klæder og så ud til at have det hårdt. Det var et syn som sahabah (ra) ikke var vant til at se ham i, så tårerne trillede ned af deres kinder. Men da profeten (saaws) så ham, så smilte han, for profeten vidste hvilken status Mus'ab Bin 'Umair (ra) ville få på Dommedagen. Mus'ab (ra) blev dræbt i Badr-slaget, hvor han kæmpede en brav kamp til den sidste bloddråbe. Efter slaget stod profeten (saw) og kiggede på hans lig så læste han verset op hvor Allah (swt) siger :

مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ

“Iblandt dem der har iman er der mænd, som har været tro mod den pagt, som de havde sluttet med Allah.” (OQM. Al-Ahzab, 33:23)

Han holdt det en muslim lover når han siger: La ilaha illa Allah. At der ikke er en anden ilah (en der skal tilbedes og adlydes) end Allah. At man hverken vil tilbede eller adlyde andre end Allah, hverken venner, regenter, mennesker, lyster, begær eller instinkter skal diktere ens handlinger, men udlukkende Allah (swt).

Og de sahabah, der immigrerede til Madinah for at etablere den islamiske stat, som måtte forlade alt bag sig. Familie og venner lige såvel som forretninger og formuer. De sahabah hvis historier om ofringer og slid for denne Deen er kendte, Bilal, Yasir, Abu Bakr, 'Umar, 'Ali, og alle de andre. Når vi læser om dem, så skal det ikke være for underholdnings skyld, deres historier skal læses for at

forstå hvilke ofringer, der skal til, og hvilken prioritering man skal fortage og hvilken indsats man skal yde for at opnå Skaberens tilfredshed og for at gøre sig fortjent til Hans belønning. Men når man indser at kærligheden til livet er en kræftsvulst, som æder vores bærede Ummah og vildleder muslimerne, så skal man ikke tro at tasawwuf (at afskære sig fra livet og låse sig selv inde i moskeer) er løsningen. Vi skal ikke være reaktionære, og foretage os handlinger uden overvejelse og uden tænkning, uden at vende tilbage til Quran og Sunnah for at finde de rigtige løsninger. Ej heller skal vi forbyde hvad Allah (swt) har tilladt af goder, og har gjort mubah for mennesket at udnytte. I surah Al-'Araf siger Allah (swt) :

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾

“Sig: Hvem har forbudt Allahs prydelser, som han har frembragt til Sine tjenere, og de goder af (Hans) forsyning. Sig: Det er for dem, der har iman i dette liv og udelukkende deres på opstandelsens dag. Således fremstiller vi i enkeltheder tegnene for dem, der har viden.”
(OQM.32).

Og i surah Al-Qasas siger Allah (swt) :

وَبْتَغِ فِي مَاءِ آتَاكَ اللَّهُ الْدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا

“Og søg ved hjælp af det Allah har skænket dig det kommende liv (det hinsides). Men glem ikke din andel af dette nærværende liv.” (OQM. 78)

Så man må ikke anse kærligheden til livet for værende udnyttelse eller brug af goder, men kærligheden til livet er brug af goder på bekostning af det hinsides. Det er når man prioriterer forkert når man undlader at udføre en fard fordi man skal opnå en af livets nydelser, eller når man ikke skænker Dommedagen en tanke i forbindelse med sin hverdags handlinger.

Når man forsømmer arbejdet for implementering af Allahs (swt) Deen i livet ved genetableringen af khilafah, til fordel for sin familie og venner, eller til fordel for forretninger og formuer. Når man tilbringer sin tid på diverse nydelser og glemmer de forpligtigelser, der skal udføres. Forpligtigelser som implementering af Skaberens lovgivning, dawah der skal bæres, hedenske tanker, målestokke og livsanskuelser der skal bekæmpes, sammensværgelser mod muslimerne som skal afsløres. Når man glemmer muslimernes ære og ejendomme og jorde som skal beskyttes, muslimer som skal retledes og en Deen der skal viderebringes. Når man glemmer dette, og ikke bekymrer sig om det, men udelukkende bekymrer sig om sit eget liv og de nydelser man skal opnå, så er man ramt af denne kræftsvulst.

Kærlighed til livet træder frem når man skal ofre sig, hvilket betyder at man kan være ramt af den på trods af at man udfører sin salah og faster, for dette er ikke nogen ofring. Men når man skal ofre det man holder af for at adlyde Allah, når man skal give afkald på formuer, fordi at de står i vejen for succesen i det hinsides, når man skal forlade arbejde fordi det er haram, eller når man skal ofre ens tid med familie og venner fordi at der er dawah, som skal bæres, når man skal forlade familie, venner, formuer, karriere, forretninger og det man holder af fordi de er i vejen for succesen idet hinsides, først der kan man vide om man er ramt af denne sygdom eller ej.

Hvis tanken om vægtskålen, som opvejer ens handlinger på Dommedagen, og tanken om hvilken side den hælder mod, er den der bekymrer én mest, og tanken om belønning og straf i det hinsides er den der præger ens hverdag og afgør ens handlinger, så er man blandt as-sabiqun, dem der ivrigt efter belønning skynder sig for at udføre det rette.

Afslutningsvis vil jeg sige at vi muslimer som har til ansvar at retlede menneskeheden og bære kaldet til Islam videre, vi som skal advare mod denne og andre sygdomme som vores bærede Ummah er ramt af, Vi burde først og fremmest ikke være ramt af disse sygdomme selv. Så vi burde behandle hvad end der gemmer sig i vores indre af kærlighed til livet og passivitet og tilbøjeligheder til alt andet end det der gør Allah (swt) tilfreds.

Vi burde være bevidste om verset Al-Qiyamat ayah 14-15 hvor Allah (swt) siger :

بَلِ الْإِنْسَانِ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ

“Nej, mennesket er vidne om sig selv, selv om det også fremkommer med undskyldninger.”
(OQM.)

Vi burde ikke hold fast i undskyldninger men opsøge løsninger. Det er en undskyldning at sige: jeg er økonomisk pressede for tiden. Det er en undskyldning at sige: jeg har ikke tid nok der er studie, arbejde og familie. Det er en undskyldning at sige: jeg ved ikke hvad man skal gøre for at hjælpe muslimerne. Man skal ikke finde på undskyldninger men løsninger. Er der økonomiske problemer så find et job. Har du meget som du skal nå, så omstrukturer din tid og prioriter rigtigt for dermed at finde noget tid til at deltag aktivt i kampen for Allahs sag. Du kan ikke tillade dig at have for travlt til Allah (swt). Hvis du ikke ved hvordan man kan hjælpe muslimerne verden over så undersøg, udsørg og find ud af det.

Vi burde ligeledes være bevidste om verset hvor Allah (swt) siger til sin og vores elskede profet (saaws):

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ ﴿٣٠﴾

“Du vil visselig dø, og de skal også dø.” (OQM. Al-Zumar,30)

Så afslutningen og finalen på dette liv er kendt på forhånd. At vi vil vende tilbage til Allah (swt) uanset hvor lang tid der vil gå. Vi vil alle sammen indtage den sidste vejtrækning. Vi skal alle

sammen ligge i det lille mørke hul under jorden helt alene, hvor livet med alle dets nydelser ikke vil gavne os det mindste, for vi er skabt af Allah (swt) og til ham skal vi alle vende tilbage.

Hvordan vil vi møde Allah (swt) på Dommedagen og med hvilket ansigtsudtryk vil vi møde Ham hvis vi har svigtet Ham. Hvordan vil man møde Den Almægtige på Dommedagen og med hvilke undskyldninger vil vi møde Ham når vi ikke har tilbedt og adlydt Ham, som Han burde blive tilbedt og adlydt.

Det burde gøre os muslimer ivrige efter at høste belønning, så vi burde bruge muligheden, nu hvor vi har den, til at være blandt dem der er forrest i rækkerne for at bære dawah og bestå alle eventuelle besværligheder i forbindelse med denne dawah. Og yde hvad der ydes kun med hensigten om at opnå Allahs (swt) tilfredshed. Vi af alle mennesker på jordens overflade burde ikke være dem der venter på at andre skal udføre opgaven. Når vi tilstræber os efter at være blandt de succesrige i det hinsides. Man skal bære denne Deen, som om der ikke er andre end en selv. Dette er hvad der er påkrævet af os hvis vi ønsker at være blandt as-sabiqun. Allah (swt) siger i surah Aal-'Imran ayah 133 :

❖ وَمَسَارِعُوٓا۟ إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍۭ عَرْضُهَا السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ

أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿١٣٣﴾

“Og kappes om at nå tilgivelse fra jeres Herre og et paradys, hvis vidde er himlene og jorden, beredt for dem, der har taqwa.” (OQM.)

Endelig vil jeg påminde jer og mig selv om det der berettes om sahabah, der for os skal være, som stjerner for de rejsende, retledende og vejvisende. Det berettes om dem at de afholdte sig fra 9 ud af 10 mubah (tilladte handlinger eller ting) af frygt for at det ville få dem på afveje fra det som Allah (swt) elsker.

Så selv når vi står overfor en nydelse, der egentligt er mubah, så burde vi tænke på den belønning, vi går glip af, hvis ikke vi benytter tiden på en fard eller en mandub (opfordrede) i stedet for. Og må Allah (swt) retlede og styrke os til at udføre det Han (swt) elsker, indtil Han (swt) tilbagekalder vores kroppe og sjæle.